нема да изкажеш!" А сиромах Гьоко стръмоглав
срещу мене, земе ме и ме изведе, ме-
да ме в лицето и изпоредя: „Зло-
кобни недни говеда! Колко за Гьо редовно
на Божи свет, па и на отец, последно
недни, в тъмна ще горите! Клеф-
нико недни!" И се обръ подрод, сла-
бе. Колко пръв си развали тия и
колко сълзи пролеч за мене, нешто
да ви кажа. Но най-подвидно — болве-
то мене тия стъпе дървеза! Та
ар, господине, у васи имо едно дрво
не симе рассъкъл, се Гьо го правеме!
Защо ме спаси, защо се ар изпъ-
нихе, недалки на мене, и требаше
да тия, нешто да ви обеснем. Знаеш
само, че ор дрмитъ и благород-
нитъ посрдняк, в душата ми
срамно пролъно, ор ме изтрова
и ар ибмо Гьо нешто да заправи.
Другите е обаче да се идеме по лебера,
звъмутни удари.

Лудиков се поклони и се отпе-
ти за домер